

Соня Кларк: Да работя с „Арабеск“ бе предизвикателство

Канадската хореографка Соня Кларк постави новия спектакъл на балет „Арабеск“ „Подобно, но не същото“. Тя е също сценограф, автор на костюмите и играе в постановката заедно с Албена Атанасова, Теодора Стефанова, Ангелина Гаврилова и др.

Соня Кларк е от семейство на балетисти и започва да танцува едва 3-годишна. Завършила училище за класически балет и в същото време се занимава с африкански съвременни танци. По-късно обединява двета коренно различни жанра. От 8 години поставя спектакли. Работила е във Франция, Гвиана, Ню Йорк и много градове в Канада.

– За мото на спектакъла „Подобно, но не същото“ сте избрали „Моделирани сме да паснем в обществото, но всеки е различен по свояму“ ..

– В тази постановка насочих вниманието си върху личността на танцьора. Ние, балетистите, сме хора като всички други – ходим по улиците, купуваме си храна, посещаваме банки... Дори когато сме на сцената, ние сме част от аудиторията, така както сме бърнъка от обществото. Единственото, което ни отличава, е, че изискваме от телата си максимума. С „Подобно, но не същото“ искам да скъся дистанцията между танцьорите и публиката.

– Успяхте ли да реализирате всичките си идеи с българските си колеги?

– Положих много усилия да ги въведа в работата, да им поясня идеите на спектакъла и още от самото начало им поставих всичките си изисквания. Работихме много и мисля, че се получи нещо много добро. Щастлива съм от резултата.

– По какво се отличава работата на балетния режисър в България от тази в Канада?

– Зад океана повечето танцьори са на договори по за една постановка. Има много независими професионалисти и доста видове контракти. Обикновено се сформират вре-

менни трупи по 5-6 души. Тук имах възможност да работя с група от 20 души, с 20 различни характера. Това беше за мен истинско предизвикателство.

Когато са на кратки договори, хората дават всичко от себе си и правят това, което режисьорът им нареди. Тук, в България, танцьорите са изпълнителни, но само до някакви определени граници. Мисля, че не е въпрос на респект (или липсата му) към постановчика, а на различен начин на мислене.

– Кое бе най-интересното за Вас при работата върху спектакъла?

– Имаше много куриозни моменти, защото дадох на танцьорите възможност да изследват своите индивидуалности. Понякога от тях излизаха такива неща, за които самите те не бяха подозирали. Например поисках една от балерините да изпълни акробатичен номер. Тя не вярваше, че е способна на това, защото никога не беше го правила. И когато успя, първата ѝ реакция беше исте-

ричен писък от изненада. Всички бяха много оживени от постижението.

Един от принципите ми е, че каквото и да се случи на сцената, дори да сгрешиш, трябва да продължиш да граеш. Веднъж една танцьорка трябваше да скочи високо и приземявайки се, да продължи движението заедно с другите балерини. Но тя скочи по грешен начин и когато отново усети земята под себе си, застана като препарирана. Беше много смешно.

– До колко години може да танцува една балерина?

– Мисля, че е въпрос на психика. Ако повярваш на това, което всички говорят, губиш. Ако всекидневно се грижиш за себе си и усещаш, че още си силен, никакво обществено мнение не може да те убеди да спреш. Работила съм с 50-60-годишни танцьори, които все още са красиви на сцената и по нищо не отстъпват на младите. Опитът им е дал различни гледни точки, научил ги е да изразяват себе си и да дават повече на публиката. Зре-

Соня Кларк танцува от 3-годишна

Фото © АВТОРЪТ

лостта е нещо много ценно.

– Ще работите ли в бъдеще отново с българи?

– Догодина планираме турне на „Арабеск“ в Канада. Надявам се да създадем „отворен коридор“

между двете страни и да има обмен не само на танцьори, но и на музиканти, театрали и други дейци на изкуството.

Разговора води

Людмила СЛАВЯНСКА